

't Was acht uur, om tien uur zou Van Hoven komen, eerder zeker niet, maar een kloppende onrust joeg hem telkens op, deed hem de krant grijpen om even later de bladen weer neer te smijten op den vloer.

Wat, en voor den zooveelsten keer doorwroette zijn jagende vermoedens elke mogelijkheid, wat kwam Van Hoven hier doen? Hem vertellen misschien dat ze door zijn vele ziek-zijn geen prijs meer stelden op zijn werk? Het spijt de directie zeer, maar.... Nee, nee, in Godsnaam, wat moest hij dan beginnen! Och, nonsens, zoolang deze directie.... en bovendien, bleven er geen employé's gehandhaafd die jaren langer tegen malaria vochten dan hij? Misschien, ah ja, dat zou het zijn, misschien kreeg hij een relaas te hooren in het genre van Paul's gepreek, over voeding, chinine en meer van dat gedaas. Maar zou een terreinchef, en dan nog wel een paus als Van Hoven, aan dergelijke praatjes zijn tijd besteden? Of — en even leek hem dit weldadig mogelijk — kwam hij misschien minder als chef, maar als raadsman? Zei Gonda niet altijd, dat hij zooveel prijs stelde op het beschaafdere gehalte onder de olielui! Dan weer, als hij zich het koel-geslotene van Van Hoven's gedragingen indacht, leek hem deze toenadering onmogelijk. Maar wacht — ah natuurlijk.... natuurlijk.... in de opwinding van die vondst zei hij het hardop in de morgenstille — dat hij daar niet eerder aan gedacht had, stommeling, natuurlijk was het over die herrie met Read; die Amerikanen lieten niets op zich zitten. Hij was toen ook wel een beetje erg cru uitgevallen. Ah ja, daar had je het, Read had zich natuurlijk beklaagd over hem! Zenuwachtig rukten zijn vingers den tabakzak naar zich toe... maar zou — en in deze nieuwe mogelijkheid vergat hij den lucifer uit te blazen, zoodat het vuur zijn vingers raakte — zou hij over die geschiedenis nu pas? Het was alweer veertien dagen geleden...., nee, dat zou toch al te gek zijn! Verdomme, en hij stond ineens naast zijn stoel, wat donderde het hem ook waar Van Hoven om kwam! Een oud wijf werd ie, Paul had gelijk, hij moest wel door en door ziek zijn om zoo te blijven kleven aan allerlei nonsensgezwam. Een lafbek was hij geworden, die zelfs met zijn eigen gedachten schuilvinkje speelde. Vooruit, waarom zou hij het niet zeggen, hardop desnoods: Van Hoven, en het bloed stuwde in zwaren golfslag naar zijn kop, Van Hoven kwam om hem te vertellen dat hij voortaan zijn bezoeken wel nalaten kon. Maar, en hij fronste pijnlijk de wenkbrauwen, hij was toch al uit zich zelf.... één bezoek had hij er na zijn ziekte maar gebracht... één keer. Ja, en nou eerlijk zijn, juist toen was dat moment van verwarring over hem gekomen, had hij het misschien met zijn oogen, zijn opeengekleemde kaken, verraden! Een vrouw moest dat voelen en zij, de koele, cerebrale, zij zou het zeker als een belediging ondergaan. Was zij niet bleek en stil gebleven dien verderen avond of verbeeldde hij zich misschien ook dit? Maar als ze begrepen had, zou ze dan aan haar man....? Deed